OVLÁDNI STRACH,
OVLÁDNEŠ SVĚT.

BOŽÍ HROB

JAY KRISTOFF

COOBOO

Boží hrob

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Jay Kristoff
Boží hrob – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

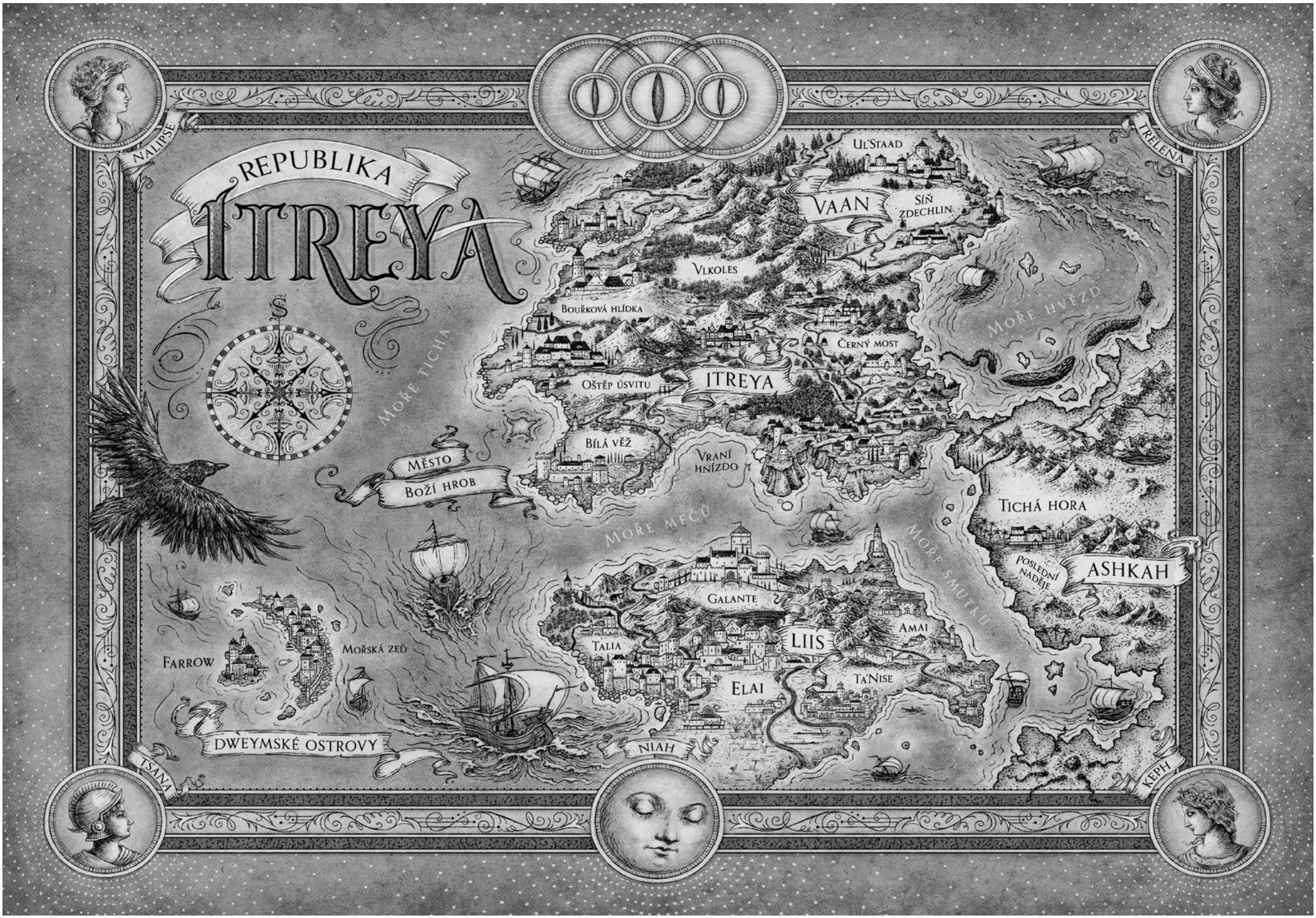

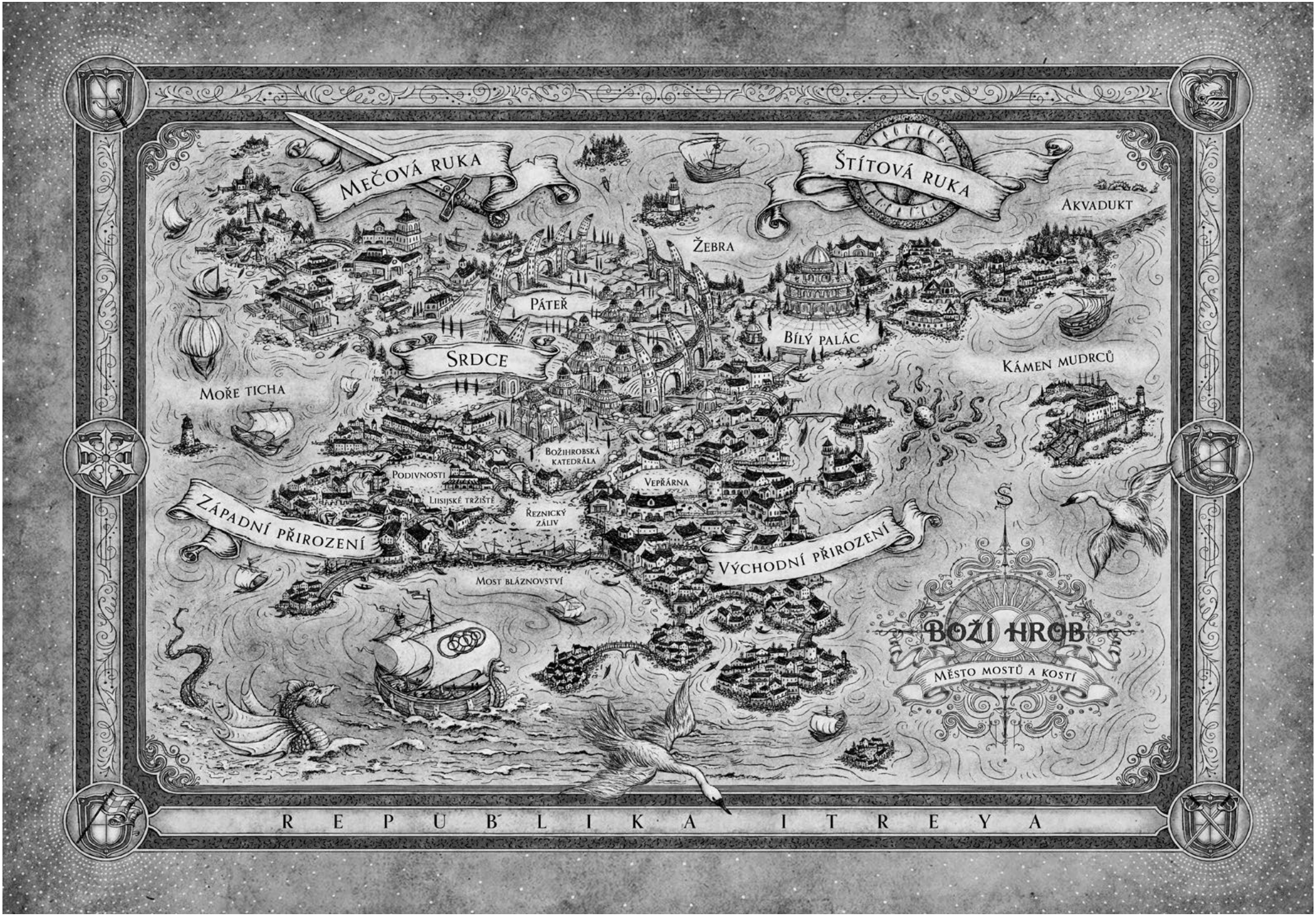
JAY KRISTOFF

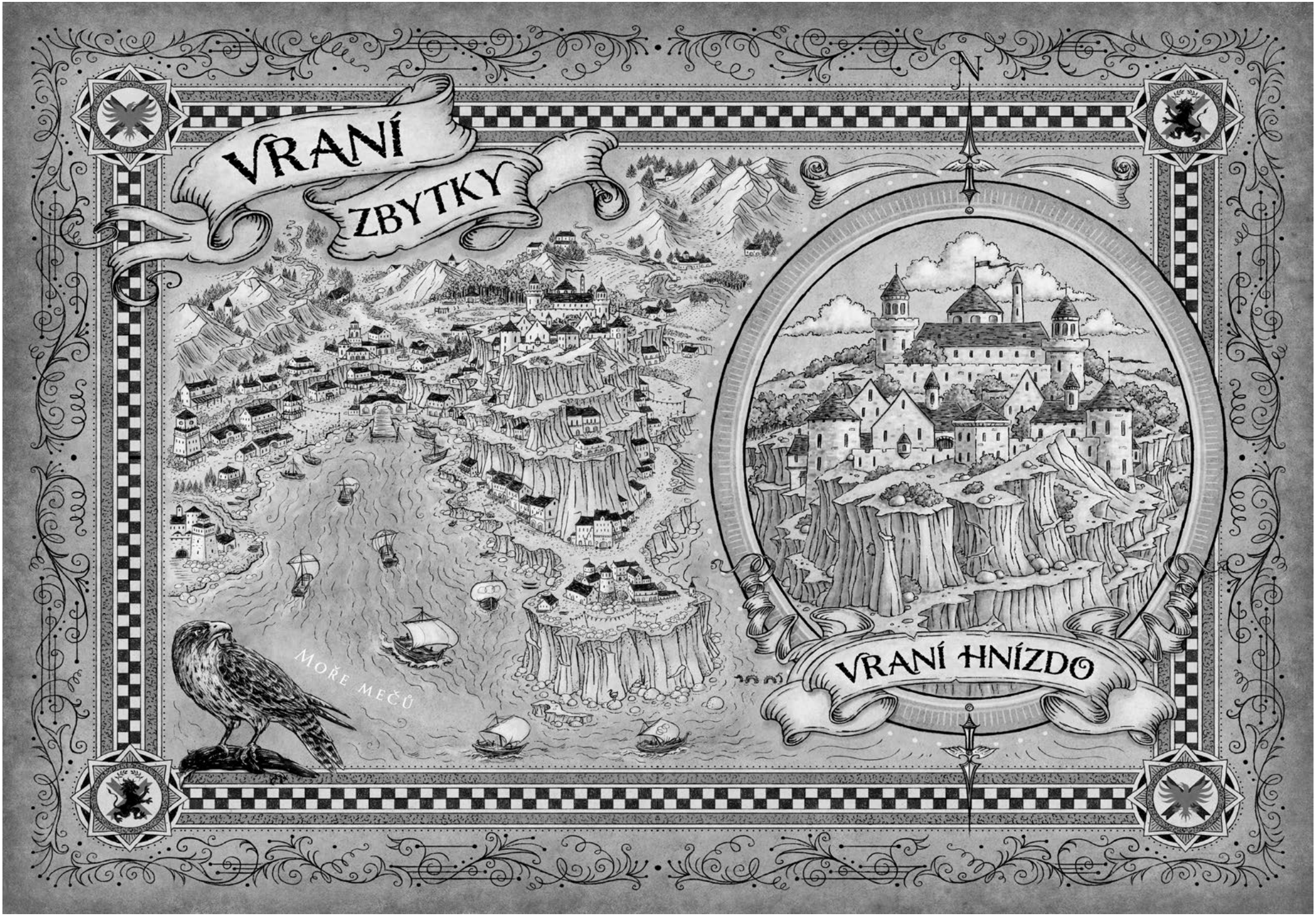
BOŽÍ HROB

COOBOO

Mým nepřátelům. Bez vás bych to nedokázal.

REPUBLIKA
ITREYA
NALIPSE
TRELENA
TSANA
KEPH
NIAH
VAAN
UL'STAAD
SÍŇ ZDECHLIN
VLKOLES
BOUŘKOVÁ HLÍDKA
ČERNÝ MOST
OŠTĚP ÚSVITU
ITREYA
BÍLÁ VĚŽ
VRANÍ HNÍZDO
MĚSTO BOŽÍ HROB
MOŘE TICHA
MOŘE HVĚZD
MOŘE MEČŮ
MOŘE SMUTKŮ
TICHÁ HORA
POSLEDNÍ NADĚJE
ASHKAH
GALANTE
LIIS
AMAI
TALIA
ELAI
TA'NISE
FARROW
MOŘSKÁ ZEĎ
DWEYMSKÉ OSTROVY

Mečová ruka
Štítová ruka
Akvadukt
Žebra
Páteř
Srdce
Bílý palác
Kámen mudrců
Moře ticha
Božihrobská katedrála
Podivnosti
Vepřárna
Lisijské tržiště
Řeznický záliv
Západní přirození
Východní přirození
Most bláznovství
Boží hrob
Město mostů a kostí
R E P U B L I K A I T R E Y A

VRANÍ ZBYTKY
N
MOŘE MEČŮ
VRANÍ HNÍZDO

Dobrý obrat, milí přátelé. Je skvělé se s vámi opět shledat.

Přiznám se, že jste mi chyběli. Když jsme se teď znovu sešli, mohl bych vás jen s úsměvem pozdravit a nechat vás, abyste si užili vyprávění o vraždách, pomstě a sem tam nějaké ty vkusně napsané čuňačinky. Než se však společně zanoříme mezi stránky, měl bych se s vámi podělit o jedno varování.

Paměť je zrádkyně, lhářka a zlodějská budižkničemu. A ač se vám osazenstvo našeho příběhu bezesporu zarylo hluboko pod kůži, musíme se občas přizpůsobit těm méně obdařeným mezi vámi smrtelníky.

Takže co si dát teď malé opáčko?

Dramatis personae

Mia Corverová – vražedkyně, zlodějka a hrdinka našeho příběhu, jestli vůbec můžeme říci, že náš příběh nějakou má. Jejího otce Dariuse popravili na příkaz itreyského senátu. Přísahala, že ho pomstí, a tak se stala učednicí nejobávanějšího kultu vrahů v celé Republice – Rudé církve.

Přestože nezvládla závěrečnou zkoušku, byla jmenována Čepelí (neboli vražedkyní) poté, co zachránila představené církve během útoku legionářů Luminatii.

Mia je částečně itreyského a částečně liisijského původu. Je také Temná – ta, která ovládá tmu samotnou. Této své schopnosti téměř nerozumí a jediný další Temný, kterého kdy potkala, zemřel dřív, než jí mohl odpovědět na její otázky.

Smutné, já vím.

Pan Laskavý – démon, cestující nebo fámulus (záleží na tom, koho se ptáte) stvořený ze stínů, jenž ujídá Miin strach. Jako malé jí zachránil život a tvrdí, že o své pravé podstatě toho ví velmi málo. Je o něm však známo, že sem tam lže.

Nosí podobu kocoura, ale ke skutečnému kocourovi má velmi, velmi daleko.

Zatmění – další stínový démon, nosí tvar vlčice. Zatmění doprovázela lorda Cassiuse, bývalou hlavu Rudé církve. Když zahynul při útoku Luminatii, přimkla se Zatmění místo něj k Mie.

Podobně jako většina psů a koček spolu ona a pan Laskavý příliš nevycházejí.

Starý Mercurio – Miin učitel a důvěrník z doby, než vstoupila do Rudé církve. Sám byl mnoho let Čepelí, ale odešel do důchodu a žije v Božím hrobě. Tento starý Itreyan provozuje obchod Mercuriovy podivnosti a pracuje jako dodavatel informací a hledač talentů pro služebníky Černé Matky.

Pod třemi slunci byste nevrlejšího starého bastarda hledali jen těžko.

Tric – akolyta Rudé církve a taky Miin přítel a milenec. Tric byl smíšeného itreysko-dweymerijského původu. Měl být jmenován Čepelí Rudé církve, avšak Ashlinn Järnheimová ho několikrát bodla do srdce a shodila ho dolů z úbočí Tiché hory.

Po jeho smrti zabila Mia jeho dědečka Mečolama, krále Dweymských ostrovů, přesně jak mu slíbila.

To vůbec nebylo chytré, když se nad tím zamyslíte…

Ashlinn Järnheimová – akolytka Rudé církve a dříve jedna z Miiných nejbližších přátel. Narodila se ve Vaanu a je dcerou Torvara Järnheima, Čepele na odpočinku. Jako odplatu za to, jak ho služba Matce doživotně zohavila, zosnoval společně se svými dětmi pomstu, která celou Církev téměř srazila na kolena, jejich spiknutí však nakonec odhalila Mia.

Ashlinnin bratr Osrik byl při těchto událostech zabit, ona sama však unikla.

Ashlinniny city ohledně Mii bychom mohli popsat jako… komplikované.

Naev – Ruka (neboli učednice) Rudé církve a blízká přítelkyně Mii, jež zajišťuje zásobování Hory přes nehostinné Šepotající pustiny Ashkahu. Naev byla ze žárlivosti znetvořena tkadlenou Marielle, ta jí však jako odměnu za Miinu pomoc při útoku Luminatii navrátila její původní krásu.

Naev nikdy nezapomíná a nikdy neodpouští – což je jeden z důvodů, proč s Miou tak dobře vycházejí.

Drusilla – ctihodná matka Rudé církve a navzdory tomu, že vypadá jako starší paní, také jedna z nejsmrtonosnějších žijících služebnic

Černé Matky. Drusilla potopila Miu během závěrečné zkoušky a ta pak pouze na přímluvu lorda Cassiuse, Pána Čepelí, byla jmenována Čepelí.

Mírně řečeno to není Miina největší fanynka.

Solis – shahiid písní, který školí akolyty Rudé církve v umění oceli. Mia ho sekla do obličeje během první lekce. Solis jí to vrátil tak, že jí usekl ruku.

Teď to mezi nimi neskřípe, jak si dovedete představit.*

Pavoukobijka – pět let po sobě ji studenti zvolili jako „shahiidku, která ze všech nejpravděpodobněji zabije své studenty". Pavoukobijka je paní Síně pravdy. Mia byla jednou z jejích nejnadějnějších akolytek, ale poté, co nezvládla Drusillinu závěrečnou zkoušku, se Pavoukobijčina náklonnost k ní vypařila.

Myšák – shahiid kapes a mistr zlodějství. Okouzlující, vtipný muž, který má pro krádeže stejnou slabost jako pro nošení dámského spodního prádla. Tento Itreyan nechová vůči Mie žádnou zvláštní nenávist, což z něj prakticky dělá vůdčí osobnost jejího fanklubu.

Aalea – shahiidka masek a mistryně tajemství. Říká se, že existují jen dva druhy lidí: ti, kteří milují Aaleu, a ti, kteří ji ještě nepotkali.

Zdá se, že má Miu celkem ráda.

Šokující, že?

Marielle – jedna ze dvou albínských čarodějů v službách Církve. Marielle ovládá starou ashkahskou magii a dovede tkát maso, takže se svaly a kůží umí pracovat, jako by byly z keramické hlíny. Za tuto schopnost však platí vysokou cenu – její vlastní tělo je ohyzdné a není v její moci to nijak změnit.

Marielle nezáleží na nikom kromě jejího bratra Adonaie, který se o sebe stará možná až příliš.

---

* Ano, milí přátelé, tohle byl sarkasmus. Přiznejte si to, chyběl jsem vám, že ano?

Adonai – druhý čaroděj, jenž slouží Tiché hoře. Adonai je mluvčí a dokáže ovládat krev. Díky umění své sestry je neuvěřitelně pohledný.

Nicméně si vzpomínám na jedno rčení o posuzování knih podle obalu…

Aelius – kronikář Tiché hory, jenž byl pověřen udržováním alespoň zdání pořádku ve velkém athenaeu Rudé církve.

Stejně jako všechno ostatní v knihovně Niah je Aelius mrtvý.

On sám o tom není zcela přesvědčen.

Pšt – bývalý akolyta Rudé církve, nyní plnoprávná Čepel. Pšt nikdy nemluví a místo toho komunikuje znakovým bezjazykem.

Pomohl Mie při závěrečných zkouškách, ale trvá na tom, že nejsou přátelé.

Jessamine Gratianusová – akolytka Rudé církve, která nastoupila do učení společně s Miou a nedokázala se stát Čepelí. Je dcerou Marcinuse, itreyského centuriona popraveného za věrnost Miinu otci Dariovi „Královtvůrci" Corverovi. Jess považuje Dariuse a potažmo i Miu za viníky otcovy smrti – ačkoli dívky mají mnoho společného.

Například touhu vidět konzula Juliuse Scaevu vykuchaného jako prase.

Julius Scaeva – třikrát zvolený konzul itreyského senátu. Udržel si funkci jediného konzula při Královském povstání před šesti lety. Tuto funkci obvykle vykonává více osob a mohou být zvoleni pouze na jedno volební období, ale u Scaevy se zdá, že žádná pravidla neplatí.

Řídil popravu Miina otce a odsoudil její matku a malého bratříčka k smrti v Kameni mudrců. Také nařídil, aby Miu utopili v kanálu.

Ano, je to pěkný kretén.

Francesco Duomo – Velký kardinál Církve Světla a nejmocnější mezi představenými Vševidoucího. Společně se Scaevou a Remusem byl zodpovědný za vynesení rozsudku nad královskými povstalci.

Je Pravou rukou Aa na zemi. Mie stačí, aby jen uviděla svatou relikvii požehnanou mužem jeho přesvědčení, a způsobuje jí to šílená muka.

Ubodat ho k smrti pro ni kvůli tomu může být problematické.

Justikus Marcus Remus – bývalý justikus legie Luminatii, jenž vedl útok na Tichou horu. Během vrcholného střetu s Miou pronesl několik tajuplných poznámek o Miině malém bratříčkovi Jonnenovi.

Mia ho ubodala k smrti, než se pořádně vymáčkl.

Nebyl nadšen.

Alinne Corverová – Miina matka. I když se narodila v Liisu, významnou osobou se stala v síních itreyské moci. V oblasti politiky byla génius a byla ženou nemalého sebevědomí a vůle. Po neúspěšném povstání svého manžela byla i se synkem uvězněna v Kameni mudrců, kde zemřela v šílenství a bídě.

Ano, taky jsem ji měl rád.

Darius „Královtvůrce" Corvere – Miin otec. Bývalý justikus legie Luminatii. Uzavřel spojenectví s generálem Gaiem Maxiniem Antoniusem, díky němuž měl Antonius usednout na trůn. Tito Itreyané dali společně dohromady armádu a vytáhli na hlavní město, v předvečer bitvy však byli oba zatčeni. Bez jejich vedení se armáda rozpadla. Vojáci byli ukřižováni, Dariuse pověsili a aspiranta na krále Antonia hned vedle něj.

Tak blízko, že se téměř dotýkali.

Jonnen Corvere – Miin bratr. V době otcova povstání byl ještě miminko a na příkaz Julia Scaevy byl společně se svou matkou uvězněn v Kameni mudrců. Zemřel tam dřív, než měla Mia možnost ho zachránit.

Aa – Otec Světla, známý též jako Vševidoucí. Tři slunce, známá jako Saan (Vidoucí), Saai (Vědoucí) a Shiih (Sledující), jsou považována za jeho oči a jedno nebo více z nich jsou většinu času na obloze, takže opravdová noc, neboli temnotma, nastane jen na týden jednou za dva a půl roku.

Aa je dobromyslný bůh, hodný na své poddané a se svými nepřáteli má slitování. A jestli tomu věříte, milí přátelé, rád bych vám prodal jeden most v Božím hrobě.

Tsana – Paní ohně, Ta, jež spálí naše hříchy, Čistá, patronka žen a válečníků a prvorozená dcera Aa a Niah.

Keph – Paní země, Ta, jež stále spí, Výheň, patronka snílků a bláznů a druhorozená dcera Aa a Niah.

Trelena – Paní oceánů, Ta, jež vypije svět, Osud, patronka námořníků a darebáků, třetí dcera Aa a Niah a dvojče Nalipse.

Nalipse – Paní bouří, Ta, jež si pamatuje, Milosrdná, patronka léčitelů a vůdců, čtvrtá dcera Aa a Niah a dvojče Treleny.

Niah – Matka Noci, Paní požehnané vraždy, známá též jako Tlama. Sestra a manželka Aa. Panuje v místě bez světla známém jako Propast. Původně se ona a Aa o vládu na obloze dělili rovným dílem. Její muž jí nařídil, aby mu povila pouze dcery, ona ho však nakonec neposlechla a porodila mu syna. Za trest byla vykázána z oblohy a vrací se jen na kratičko jednou za pár let.

A co se stalo s jejich synem?

Jak jsem říkal minule, milí přátelé, to bych vám prozradil příliš mnoho příliš brzy.

Vlk nelituje jehně
a bouřka nemá soucit
s utopenými.

Mantra Rudé církve

Kniha první

Rudý slib

Kapitola 1

Vůně

Nic nesmrdí tak jako mrtvola.

Chvíli to trvá, než začne zavánět. Je veliká pravděpodobnost, že pokud jste si nepodělali kalhoty před smrtí, povede se vám to krátce po ní – obávám se, že vaše lidské tělo tak prostě funguje. Nemám však na mysli ten nevýrazný zápach sraček, milí přátelé. Mluvím tady o prostém smradu smrtelnosti, jenž vhání slzy do očí. Trvá to obrat nebo dva, než se pořádně rozjede, ale jakmile to přijde, tak je to zážitek, na který se nezapomíná.

Než kůže začne černat a oči bělat a břicho se nafukovat jako nějaký hrozivý balon, začne to. Je v tom jistá sladkost, která se vám vloudí do krku a pak vám pořádně pocuchá žaludek. Popravdě si myslím, že to promlouvá k něčemu primitivnímu ve vás. K té samé části vás smrtelníků, která se bojí tmy. Která *ví*, bez nejmenší pochybnosti, že nehledě na to, co jste zač a čím se zabýváte, jednou z vás bude hostina pro červy a že jednoho obratu vy i všechno, co milujete, zemře.

I tak však tělům trvá nějakou dobu, než začnou páchnout tak strašně, že je ucítíte na kilometry daleko. Takže když Slzopijka začichala a ucítila ten hutný, nasládlý zápach rozkladu ve větru z ashkahských Šepotajících pustin, věděla, že mrtvoly už musí být nejméně dva obraty staré.

A že jich tam musí být hrozně moc.

A tak zatáhla svého velblouda za otěže, zastavila ho a zvedla zaťatou pěst na znamení svým lidem. Kočí na prvním voze karavany si toho signálu všiml a celý řetěz vozů a velbloudů s prskáním, plivánímm a dupáním zastavil. Horko bylo nesnesitelné – dvě slunce spalovala oslepující modrou oblohu a rozžhavovala poušť kolem nich do

červena. Slzopijka sáhla po vaku s vodou a upila doušek vlažné tekutiny, zatímco ji dojel její pomocník.

„Nějakej problém?“ zeptal se Cesare.

Slzopijka kývla směrem na jih od cesty. „Smrdí to tak.“

Stejně jako všichni z jejího lidu byla i tato Dweymerijka veliká – dva metry a samý sval. Její kůže měla tmavě hnědou barvu a obličej jí pokrývalo složité tetování typické pro obyvatele Dweymských ostrovů. Dlouhá jizva jí rozdělovala obočí na dvě půlky a táhla se dolů přes mléčně bílé oko až na tvář. Oděná byla jako námořnice – třírohák a dlouhý kabát, který kdysi patřil nějakému kapitánovi. Oceány, jimiž se plavila, však byly z písku a jediná prkna, po nichž si vykračovala, byly podlahy vozů v její karavaně. Poté co před lety se svou lodí ztroskotala a přišla při tom neštěstí o celou posádku a veškerý náklad, se Slzopijka rozhodla, že Matka oceánů nenávidí její střeva, zadek i loď.

A tak se vydala do pouště.

Kapitánka si zastínila oko proti slunečnímu světlu a mžourala do dálky. Šepotající vítr ji škrábal a zatínal do ní drápy, až se jí ježily chloupky vzadu na krku. Od Visutých zahrad byli ještě sedm obratů cesty a otrokáři se vyskytovali na této cestě i uprostřed hluboléta. Na obloze teď planula dvě ze tří sluncí, a proto doufala, že když je období jasnosvětla tak blízko, bude tu příliš horko na nějaké drama.

Ten smrad však byl nezaměnitelný.

„Tvrďáku,“ křikla. „Graccusi, Luko, vemte si zbraně a pojďte se mnou. Prachošlape, ty pokračuj v tý železný muzice. Jestli si písečnej kraken pošmákne na mým sošným zadku, tak přísahám, že si pak já pošmáknu na *tobě*.“

„Jasně, kápo,“ zvolal Prachošlap. Otočil se k udělátku z železných trubek připevněnému na posledním voze karavany, zvedl velkou trubku a začal do něj mlátit, jako by trestal neposlušného psa. K šílenému šepotání větru vanoucího ze severních pustin se přidal disharmonický zvuk.

„A co já?“ zeptal se Cesare.

Slzopijka se na svého pobočníka uculila. „Ty na to máš moc hezkou tvářičku. Zůstaň tady. Dávej pozor na stádečko.“

„Není jim v tomhle vedru moc dobře.“

Žena přikývla. „Tak je napoj, když tu budeš čekat. Nech je, ať si trochu protáhnou nohy. Ale ať nechodí moc daleko. Tohle je zlá země.“

„Jasný, kápo."

Cesare smekl klobouk, zatímco Tvrďák, Graccus a Luka popojeli na svých velbloudech dopředu k Slzopijce. I když bylo vedro na padnutí, muži na sobě měli tlusté kožené kabátce a Tvrďák s Graccusem nesli těžké samostříly. Liisijec Luka jako vždycky vytasil své kosíře a ze rtů mu visel tenký doutník. Šípy považoval za zbraň pro zbabělce, ale se svými čepelemi se uměl ohánět tak dobře, že kapitánka neměla námitek. Nedokázala ale pobrat, jak může v takovém hicu kouřit.

„Mějte oči na stopkách a buďte zticha," nařídila Slzopijka. „Pojďte."

Čtveřice se vydala dolů kamenitým terénem a smrad sílil každou vteřinou. Slzopijčini muži byli smečka nejtvrdších bastardů, které byste pod třemi slunci pohledali, ale i oni se narodili s nějakým čichem. Tvrďák si přitiskl prsty na nos, vysmrkal se z obou nosních dírek a proklel přitom Aa i všechny čtyři jeho dcery. Luka si zapálil další doutník a Slzopijka byla v pokušení poprosit ho o šluka, aby zahnala tu pachuť na jazyku, vedro nevedro.

Trosky nalezli zhruba po třech kilometrech cesty.

Byla to krátká karavana: dva vozy a čtyři velbloudi, kteří se na slunci nafukovali. Slzopijka kývla na své muže, ti sesedli a vydali se s připravenými zbraněmi mezi zbytky karavany. Vzduchem duněl hymnus droboučkých křídel.

Na pohled vražda. V písku ležely šípy a další trčely z bočnic vozů. Slzopijka si všimla meče. Rozbitého štítu. Dlouhé krvavé skvrny, která připomínala čmáranici duševně chorého člověka, a stop bot jako pozůstatku frenetického tance kolem vystydlého ohniště.

„Otrokáři," zamumlala. „Před několika obraty."

„Jo," přikývl Luka a potáhl ze svého doutníku. „Vypadá to tak."

„Kapitánko, hodilo by se mi, kdyby mi tu někdo pomoh," ozval se Tvrďák.

Slzopijka se prosmýkla kolem mrtvých zvířat, Luka vedle ní a odháněli mračna much. Uviděla Tvrďáka s kuší, v níž měl založenou střelu, ale neměl namířeno, a druhou ruku držel varovně vztyčenou. A i když to byl týpek, jehož největší starostí při podřezávání něčího hrdla bylo, aby si neumazal boty od krve, mluvil teď něžně, jako by uklidňoval vyplašeného koně.

„No tak," cukroval. „V klidu, holka…"

Byla tu další krev rozstříkaná po písku, tmavě hnědá na tmavě červené. Slzopijka si všimla výmluvných hromádek poblíž, které naznačovaly nedávno vykopané hroby. A za Tvrďákem uviděla tu, na niž mluvil tak sladce.

„U Aaova hořícího pinďoura," zamumlala. „Tak tohle stojí za to."

Dívka. Nanejvýš osmnáctiletá. Bledá pleť, trochu spálená od sluncí. Dlouhé černé vlasy a rovná ofina spadající do tmavých očí, obličej upatlaný od prachu a zaschlé krve. Slzopijka si však všimla, že pod tou špínou je krásná, že má vysoké lícní kosti a plné rty. Třímala dvoubřitý gladius, zubatý od nedávného souboje. Stehno a hrudník měla omotané hadry umazanými podobně jako její tunika.

„Jsi hezká květinka," řekla Slzopijka.

„D-drž se ode mě dál," varovala ji dívka.

„V klidu," zamumlala Slzopijka. „Žádnou ocel už nepotřebuješ, krásko."

„To posoudím sama, jestli mohu prosit," řekla a hlas se jí třásl.

Luka se pomalu přesunul ze strany a chňapl po ní. Ona se však bleskurychle otočila, kopla ho do kolene a srazila ho do písku. Liisijec zalapal po dechu a zjistil, že kráska stojí za ním a gladiusem mu míří mezi krk a rameno. Doutník mu vypadl z náhle vyschlých rtů.

Je rychlá.

V dívčiných očích se zablýsklo, když vyštěkla na Slzopijku.

„Nechte mě na pokoji, u čtyř Dcer, nebo ho oddělám."

„Tvrďáku, uklidni se," nařídila Slzopijka. „Graccusi, dej pryč tu kuši. Nech té mladé dámě trochu prostoru."

Slzopijka sledovala, jak její muži splnili rozkazy, stáhli se zpátky a nechali dívku, aby se vydýchala. Pak pomalu udělala krok vpřed s prázdnýma rukama napřaženýma před sebe.

„Nechceme ti ublížit, květinko. Jsem jen obchodnice a tohle jsou mí muži. Cestujeme do Visutých zahrad, ucítili jsme ta těla, přišli jsme se podívat, co se stalo. A to je celé. Přísahám na Trelenu."

Dívka sledovala kapitánku ostražitýma očima. Luka zamrkal, když ho její čepel štípla do krku a objevila se na ní krůpěj krve.

„Co se tady stalo?" zajímala se Slzopijka, i když předem znala odpověď.

Dívka zavrtěla hlavou a oči se jí zalily slzami.

„Otrokáři?“ zeptala se Slzopijka. „Pohybují se tady.“

Dívčiny rty se třásly a sevřela jílec svého meče pevněji.

„Cestovala jsi s rodinou?“

„Se svým otcem,“ odvětila dívka.

Slzopijka si ji zkoumavě prohlížela. Byla spíš menší, hubená, ale ohebná a šlachovitá. Schovávala se pod vozy a roztrhala nějaké krycí plachty, aby se chránila před šepotajícími větry. I přes silný zápach se zdržovala poblíž trosek vozů, kde bylo dost zásob a kde by byla snadněji k nalezení, což znamenalo, že je chytrá. A i když se jí třásla ruka, třímala ocel, jako by dobře věděla, jak s ní zacházet. Luka padl rychleji než nevěstina choulostivá místa o svatební noci.

„Ty nejsi žádná kupecká dcerka,“ prohlásila kapitánka.

„Můj otec byl žoldák. Jezdil s karavanami z Nuuvashe.“

„A kde je tvůj táta teď, květinko?“

„Tamhle,“ řekla dívka a hlas se jí zlomil. „Společně s ostatními.“

Slzopijka pohlédla na čerstvé hroby. Byly možná skoro metr hluboké. V suchém písku. V pouštním vedru. Nebylo divu, že to tady tak páchlo.

„A otrokáři?“

„Ty jsem pohřbila taky.“

„A na co tady teď čekáš?“

Dívčin pohled zalétl směrem, odkud se ozývalo Prachošlapovo tříškání do železa. Takhle daleko na jihu moc nehrozilo, že by se ukázal písečný kraken. Železná píseň však znamenala vozy a ty zase znamenaly pomoc a zdálo se, že nemá v úmyslu tu zůstat bez ohledu na mrtvého otce.

„Můžu ti nabídnout jídlo,“ řekla Slzopijka. „Taky odvoz do Visutých zahrad. A žádnou nevyžádanou pozornost mých mužů. Ten meč ale budeš muset dát pryč, květinko. Tady mladej Luka je náš kuchař i strážce.“ Slzopijka si dovolila drobný úsměv. „A jak by ti řekl můj manžel, kdyby ještě byl mezi námi, opravdu nechceš, abych ti já vařila večeři.“

Dívčiny oči se zalily slzami a znovu pohlédla na hroby.

„Vytesáme mu náhrobek, než odjedeme pryč,“ slíbila jí šeptem Slzopijka.

Pak se slzy rozlily a dívka zkroutila obličej, jako by ji někdo kopnul. Upustila meč na zem. Luka se vyprostil z jejího sevření a odkutálel se pryč. Dívka tam stála jako hromádka neštěstí a obličej jí rámovaly závoje vlasů slepených zaschlou krví.

Kapitánce jí skoro bylo líto.

Pomalu k ní popošla po krví nasáklé půdě, obklopená svatozáří much. Stáhla si rukavici a podala jí mozolnatou ruku.

„Říkají mi Slzopijka," řekla. „Z klanu Mořských oštěpů."

Dívka k ní natáhla třesoucí se prsty. „M…"

Slzopijka ji popadla za zápěstí, otočila se a přehodila ji přes rameno. Dívka zapištěla, jak narazila do země. Slzopijka na ni stoupla, středně silně – dost na to, aby z ní vyrazila všechno zbývající odhodlání bojovat.

„Tvrďáku, dej jí želízka, je to ostrá holka," nařídila kapitánka. „Na ruce i na nohy."

Itreyan si sundal pouta z opasku a nasadil jí je. Přišla k sobě, vyla a tloukla sebou, zatímco Tvrďák želízka utahoval a Slzopijka jí botu narvala do břicha takovou silou, až začala zvracet. Kapitánka jí pro jistotu uštědřila ještě další ránu, jen pro jistotu, a dívce tak tak nepopraskala žebra. Schoulila se do klubíčka a dlouze, bez dechu zasténala.

„Zvedněte ji na nohy," rozkázala kapitánka.

Tvrďák s Graccusem ji vytáhli nahoru. Slzopijka ji popadla za vlasy a zatáhla, aby se jí mohla podívat do tváře.

„Slíbila jsem ti, že moji muži tě nebudou otravovat, a to dodržím. Ale jestli budeš dělat potíže, tak ti ublížím tak, že se ti to fakt nebude líbit. Rozumíš mi, květinko?"

Dívka dokázala akorát přikývnout. Tmavé vlasy měla zamotané a některé se jí dostaly do pusy. Slzopijka kývla na Graccuse a obr ji protáhl kolem pozůstatků karavany a pak ji hodil na záda svému velbloudovi. Tvrďák už mezitím zkoumal, co by se dalo odnést z trosek vozů, a probíral se sudy a truhlicemi. Luka si prohlížel svou ránu a sem tam zašilhal na dívčin gladius odhozený v písku.

„Jestli ještě jednou uděláš takovouhle blbou chybu," varovala ho Slzopijka, „nechám tě tu zasranejm prachovejm přízrakům, rozumíš?"

„Jo, kapitánko," zamumlal zahanbeně.

„Pomoz Tvrďákovi sbírat věci. Všechnu vodu doneste do naší karavany. Vezměte cokoli, co za to stojí, a zbytek spalte."

Slzopijka si odplivla, máváním odehnala mouchy od svého zdravého oka a vydala se přes krví pocákaný písek za Graccusem. Vyhoupla se na svého velblouda, ostře ho pobídla a oba se vydali zpátky ke karavaně.

Cesare seděl na kozlíku a tvářil se dost znechuceně. Obličej se mu trochu rozjasnil, když zahlédl dívku, jak přehozená přes Graccusova velblouda napůl v bezvědomí sténá.

„To je pro mě?" zeptal se. „To jsi nemusela, kapitánko."

„Otrokáři napadli kupeckou karavanu a ukousli si větší sousto, než dokázali spolknout." Slzopijka kývla směrem k dívce. „Ona jediná to přežila. Graccus a Tvrďák z trosek přinesou vodu. Rozděl ji mezi naše stádečko."

„Další umřel na infarkt." Cesare kývl směrem k zadní části karavany. „Zjistil jsem to, když jsem ostatní nechal, aby se protáhli. To je tentokrát čtvrtina toho, co teď máme."

Slzopijka smekla svůj třírohák a prohrábla si zpocené vlasy. Pozorovala, jak se jejich zboží potácí v klecích, muži a ženy a pár dětí, jak mžourají na nemilosrdná slunce. Jen několik z nich bylo v železech – většina byla tak otupená vedrem, že už neměli sílu utíkat, i kdyby měli kam. A tady v ashkahských Šepotajících pustinách se nedalo jít nikam, kde by nečíhala jistá smrt.

„Buď bez obav," řekla a kývla na dívku. „Podívej na ni. Za ni dostaneme tolik, že to pokryje naše ztráty a bude i něco navíc. Jedna z Dcer se na nás usmála." Otočila se na Graccuse. „Zamkni ji k ženám. Dohlídni na to, ať dostává dvojnásobné porce jídla, než dorazíme do Visutých zahrad. Chci, aby na trhu vypadala k nakousnutí. Jestli se jí ale dotkneš nějak jinak, tak ti useknu prsty a přinutím tě je sežrat, rozuměls?"

Graccus přikývl. „Jo, kapitánko."

„Zažeňte ostatní zpátky do klecí. Mrtvolu nechte tady."

Cesare a Graccus se odebrali splnit její příkazy a nechali ji přemýšlet.

Kapitánka vzdychla. Třetí slunce vyjde na oblohu za pár měsíců. Tohle je nejspíš poslední cesta, kterou absolvuje, než bude po jasno-

světlu, a božstva se opravdu snažila, aby jí to zavařila. Epidemie krvácivé horečky jí zabila osazenstvo celého jednoho vozu jen týden poté, co odjeli z Rammahdu. Mladého Cisca někdo rozsekal halapartnou, když se šel vymočit – nejspíš ji držel v ruce nějaký prachový přízrak, soudě podle toho, co z něj zbylo. A v tomhle vedru hrozilo, že jí pomře další zboží, ještě než se vůbec dostanou na trh. Potřebovala by jen mírný vítr po několik dalších obratů. Možná i nějakou přepršku. Obětovala pěkné tele na Oltář bouře v Nuuvashi, než odjela. Naslouchala jí však Paní Nalipse?

Potom co ji před lety málem zničilo ztroskotání, přísahala Slzopijka, že s vodou už nechce mít nic společného. Převážet maso po moři bylo mnohem riskantnější než vozit ho po souši. Ale přísahala by, že Matka oceánů se pořád snaží dělat jí ze života peklo, i když by to znamenalo, že si k tomu musí vzít na pomoc svou sestru Matku bouří.

Ani závan větru.

Ani kapička deště.

Ale měla tu hezkou květinku a ta byla čerstvá a měla křivky, které jí na trhu vynesou pěknou cenu. Bylo to opravdu štěstí, že ji tady našli, uprostřed téhle bídy. Na ashkahských Šepotajících pustinách se pohybovali jen zloději, otrokáři a píseční krakeni a nebylo to místo pro takovou dívku, aby se tu pohybovala samotná. To, že ji našla dřív než někdo jiný nebo něco jiného, znamenalo pro Slzopijku, že se na ni jedna z Dcer musela usmát.

Vypadalo to skoro, že někdo chtěl, aby se přesně tohle stalo…

Hodili ji do prvního vozu k ostatním ženám a dětem. Klec byla necelé dva metry vysoká a z rezavého železa. Podlaha byla špinavá a smrad zpocených těl a zkaženého dechu skoro tak příšerný jako zápach mrtvých velbloudů. Ten obr jménem Graccus s ní nezacházel jemně, ale dostál kapitánčiným slovům, jen ji hodil dovnitř, zabouchl dvířka a zamkl zámek.

Schoulila se na podlaze. Cítila, jak na ni ostatní ženy zírají, jak se na ni upírají zvědavé oči chlapců a dívek. Žebra ji bolela od kopanců, které schytala, a slzy, které jí stekly po tvářích, jí na nich vytvořily cestičky ve špíně a krvi. Snažila se uklidnit. Oči zavřené. Jen dýchala.

Nakonec ucítila, jak se jí jemné ruce snaží pomoct vstát. Klec byla nacpaná, ale bylo tam dost místa, aby mohla sedět v rohu se zády natlačenými na mříže. Otevřela oči a spatřila mladý milý obličej, opatlaný špínou, z nějž zářily zelené oči.

„Mluvíš liisijsky?“ zeptala se žena.

Beze slova přikývla.

„Jak se jmenuješ?“

Oteklými rty zašeptala: „… Mia.“

„U Dcer,“ zamlaskala nesouhlasně žena a uhladila jí vlasy. „Jak skončila taková hezká panenka jako ty na takovémhle místě?“

Dívka sklopila pohled na stín pod sebou.

A pak se podívala do třpytivých zelených očí.

„No,“ povzdechla si, „to je otázka, že?“

Kapitola 2

Ohňoce

O čtyři měsíce dříve

Král Francisco XV., suverénní vládce celé Itreye, se postavil na kraj pódia. Na sobě měl zářivě bílý dublet i kalhoty a líce natřené růžovou barvou.

„Vždy jsem chtěl spravedlivým a moudrým býti,
ale královské obočí teď jako žebrákova kolena
musí špínu válející se na zemi políbiti…“

„Ne!“ *ozval se výkřik.*

Tiberius Starší vešel na pódium zleva a za ním následovali jeho republikánští spoluspiklenci. V ruce starého muže se zablýskla stříbrná dýka, čelist měl zaťatou a oči mu zářily. Beze slova přeběhl pódium a vrazil čepel hluboko do panovníkovy hrudi, jednou, dvakrát, třikrát. Publikum zalapalo po dechu, když vystříkla jasně červená krev a rozprskla se jim u nohou na vyleštěných prknech. Král Francisco se popadl za probodené srdce a klesl na kolena. A s posledním zasténáním (trochu přehnaným, říkali někteří později) zavřel oči a zemřel.

Tiberius Starší zdvihl zbraň a pronesl poslední osudová slova.

„Rozlila se srdce krev a co má se stát, se stane,
není marné žádnou cenu zaplatiti.
Teď však vězte, přátelé, že nejednal jsem za sebe,
nýbrž abychom nesvobodu mohli poraziti.“

Tiberius se podíval do publika a v ruce třímal dýku od krve. A když se zlehka uklonil, opona se zavřela a scénu zahalil těžký červený samet.

Návštěvníci jásali a rozezněla se melodie, která značila, že představení skončilo. Arkemické lustry na stropě začaly svítit jasněji a zahnaly temnotu, do níž bylo zahaleno poslední jednání. Odevšud se rozezněl

bouřlivý potlesk, od mezaninu do zadních řad. A tam narazil na dívku s dlouhými havraními vlasy a dokonalou bledou pletí a stínem dost tmavým pro tři.

Mia Corverová se přidala k potlesku ostatních, ač ve skutečnosti sledovala předtím všechno kromě té hry. Zezadu na krku ji olízl závan chladu, schovaný ve stínech, které vrhaly její vlasy. Šepot pana Laskavého se dotkl jejího ucha jako samet.

„… to bylo naprosto příšerně strašlivé…" *prohlásil stínový kocour.*

Mia mu potichu odpověděla a narovnala si špatně padnoucí masku.

„Já myslím, že ta kuřecí krev tomu dodala hezký šmrnc."

„… uvědomuješ si, že to bylo třicet minut naší existence, které už nám nikdy nikdo nevrátí…"

„Aspoň už zase rozsvítili."

Aby publikum mohlo tleskat déle, opona se ještě jednou otevřela a objevil se král Francisco, celý a neporušený, a propíchnutý měchýř, který obsahoval jeho „srdce krev", mu byl vidět pod zmáčenou košilí. Chytil za ruku svého vraha, sevřeli dýku s pružinou a pak se Tiberius Starší a Francisco XV. dlouze uklonili.

„Šťastné Ohňoce, milí přátelé!" zvolal zavražděný král.

Potlesk pomalu odumřel, jak herci opouštěli jeviště, a když teď hra skončila, rozezněl se smích a hovor. Mia si usrkla nápoje a rozhlédla se kolem sebe. Když teď zase svítily lustry, viděla trochu lépe.

„Dobrá, kde je ten…" zamumlala.

Dorazila s akademickým zpožděním a taneční sál už byl nacpaný k prasknutí, ale to nebylo překvapivé – večírky senátora Alexuse Aureliuse bývaly vždycky populární. Po skončení hry začal dvanáctičlenný orchestr na pozlaceném mezipatře v zadní části sálu hrát veselou melodii. Mia sledovala, jak šlechticové narození v kostní dřeni v barevných kabátech proudí na taneční parket a do jejich paží jsou zavěšeny půvabné dámy v karmínových róbách, na nichž ve světle arkemických lustrů pableskuje stříbro a zlato.

Jejich tváře byly ukryty v ohromujícím množství nejrůznějších masek stovky barev a tvarů, čtvercovité masky volto, *rozesmáté* punchinello *i* domino *zakrývající jen polovinu tváře, Mia viděla blyštící se drahokamy, zářivou slonovinu a vějíře z pavích per. Mezi návštěvníky bylo nejoblíbenější zobrazení trojslunce boha Aa nebo krásné varianty tváře*

*Tsany. Vždyť byly přece Ohňoce a většina lidí se aspoň snažila nějak uctít Vševidoucího a jeho prvorozenou dceru, než se nevyhnutelný hédonismus svátečního večera rozjede na plné obrátky.**

Mia byla oděná do krvavě rudé róby odhalující ramena s vrstvami nařaseného liisijského hedvábí spadajícími až na podlahu. Korzet měla pevně sešněrovaný a ve výstřihu se jí třpytila šňůra rubínů, a i když oceňovala způsob, jakým korzet i šperky zdůrazňovaly její přednosti, obdivné pohledy, kterými byla častována celou nikdynoc, jí dýchání nijak zatraceně neusnadnily. Svůj obličej skrývala pod tváří Tsany – maskou, která zobrazovala helmu bohyně-válečnice, orámovanou pery ptáka ohniváka. Rty a bradu měla nezakryté, díky čemuž bylo trochu snadnější pít. A kouřit. A klít.

„Kurvadrát, kde sakra vězí?" zamumlala a přejížděla očima po davu.

Znovu ucítila ten chlad a tichý šepot ve svém uchu.

„… lóže…" *řekl pan Laskavý.*

Mia pohlédla přes vlnící se dav na stěny nad parketem. Taneční sál senátora Aureliuse připomínal amfiteátr – na jednom konci pódium a sedadla uspořádaná do soustředných kružnic a nad nimi menší soukromé lóže. Skrz kouř a dlouhé pruhy hedvábí zavěšené od stropu konečně spatřila vysokého mladého muže v dlouhém bílém kabátu a černé kravatě. Na prsou měl zlatou nití vyšité dva koně, erb své rodiny.

„… gaius aurelius…"

Mia zvedla slonovinovou špičku a dlouze si potáhla z tenkého doutníku. Tvář mladého muže byla napůl skrytá za zlatou maskou typu domino *s motivem tří sluncí, ale viděla výraznou čelist a krásný úsměv, když něco pošeptal do ucha nádherné mladé ženě vedle něj oděné v elegantních šatech.*

---

* Ohňoce jsou svátkem, který v itreyském kalendáři předznamenává obrat k hlubolétu. Je zasvěcený Tsaně, Paní ohně, a slaví se v osmém měsíci před jasnosvětlem – nejposvátnějším z Aaových svátků, kdy na obloze hoří všechna tři slunce.

Tsana je Aaova prvorozená dcera, panenská bohyně, která je zároveň patronkou válečníků a žen. Při Ohňocích se v katedrále odehrává čtyřhodinová mše a měl by to být obrat, kdy se lidé věnují rozjímání a úvahám o cti. Většina občanů Republiky ho samozřejmě využívá jako příležitost nasadit si masky a věnovat se nezřízenému chlastání a dělat přesně to, co se Tsaně nelíbí.

S bohyněmi je to však stejné jako s družkami, milí přátelé. Je často lepší prosit o odpuštění než o dovolení.

„Vypadá to, jako by se s někým seznámil," zašeptala Mia a od rtů se jí rozlila šedá.

„… no, je to senátorův syn. není pravděpodobné, že by tuhle nikdynoc strávil sám…"

„Ne, jestli se do toho vložím. Zatmění, jdi a řekni Holubovi, ať se připraví. Možná odsud budeme muset rychle zdrhat."

Ze stínu pod jejími šaty se ozvalo tiché zavrčení.

„… HOLUB JE IDIOT… "

„O to víc je potřeba, abys zajistila, že bude vzhůru. Myslím, že půjdu pozdravit našeho veleváženého senátorova prvorozeného. A jeho přítelkyni."

„… bavit se jen ve dvou je fajn, mio…"

„To je pravda. Ale čím víc lidí, tím víc zábavy."

Mia vyklouzla z kouta, kde stála, a propletla se tanečním sálem stejně jako kouř, co jí stoupal ze rtů. Usmívala se, když jí někdo složil kompliment, a zdvořile odmítala pozvání k tanci. Bezstarostně prošla kolem dvou strážných v dobře padnoucích kabátech u paty schodiště, předstírala, že tam patří, a díky tomu přesně tak vypadala. V místnosti každopádně nebyl nikdo, kdo by tam neměl být. Vyžadovalo to pět nikdynocí trpělivosti, než se jí povedlo ukrást pozvánku z domu dony Grigoriové. A díky maskám, které tihle hlupáci narození v kostní dřeni vyžadovali během každého slavnostního večera, bylo snadné pohybovat se mezi nimi, aniž by si jí někdo všiml. Zvlášť když měla křivky sešněrované tak, aby to odvádělo pozornost od jejího obličeje.*

Mia zkontrolovala své líčení v malém stříbrném zrcátku a nanesla si na rty další vrstvu temně červené rtěnky. Naposled si potáhla z doutníku, rozdrtila špaček podpatkem a vpotácela se za sametové závěsy do Aureliusovy lóže.

---

* Dvanácti gramy jedu známého jako „lapálie", který Mia doně včera večer nasypala do čaje, bylo zajištěno, že nenavštíví večírek senátora Aureliuse – protože jí ze všech otvorů v těle poteče něco ošklivého, po čemž jednoho přejde chuť vyhazovat si z kopýtka. Mia by za normálních okolností použila menší dávku, zvlášť na někoho tak starého. Avšak během pěti obratů, kdy se pohybovala v jejím paláci, se stará paní ukázala jako fúrie první třídy, jejíž jediné potěšení spočívá v křičení na portrét mrtvého manžela a bití otroků. Takže pro Miu bylo těžké cítit se provinile, když té staré čubce odměřila extra velkou porci.

Nicméně se cítila provinile vůči tomu, kdo pak musel uklízet ten svinčík.

„Ach, promiňte," řekla.

Don Aurelius a jeho společnice trochu překvapeně vzhlédli. Oba seděli na dlouhém divanu potaženém mačkaným sametem a na stolku před sebou měli poloprázdné skleničky a lahev dobrého vaanijského červeného. Mia si v předstíraném zděšení přitiskla ruku na prsa.

„Myslela jsem si, že tahle je prázdná. Promiňte mi to prosím."

Mladý don neznatelně přikývl. Jeho krásný úsměv byl tmavý od vína. „Netrapte se tím, mi dona."

„Vy…" Mia nejistě vzdychla. Zvedla ruce, rozvázala si masku a pak si s ní začala ovívat obličej. „Promiňte, ale mohla bych vás tu chvíli obtěžovat a sednout si tu? Je tu větší horko než při jasnosvětle a v těchhle šatech se hrozně špatně dýchá."

Aurelius přejel očima po Miině odmaskovaném obličeji. Černé oči orámované umně rozmazanou černou tužkou. Mléčně bílá pleť a našpulené tmavě rudé rty, šňůrka drahokamů na štíhlém hrdle. Bleskurychlý pohled na holou kůži pod ní, když Mia předvedla scénku, jak si upravuje korzet.

„Ale vůbec ne, mi dona," usmál se a ukázal na volný divan.

„Díky Aaovi," řekla Mia, dosedla do sametu a znovu se začala ovívat.

„Dovolte mi, abych se představil. Jsem don Gaius Neraus Aurelius a moje úžasná společnice je Alenna Bosconiová."

Aureliusova společnice byla liisijská kráska zhruba v Miině věku – podle vzhledu nejspíš dcera nějakého místního administratii. Tmavé vlasy a oči, olivová pleť, zlatý šifon na šatech zdůrazněný metalickým práškem, který měla nanesený na rtech a na řasách.

„U čtyř Dcer, máte úplně skvělé šaty," zalapala Mia po dechu. „Jsou od Albretta?"

„Zkušené oko," odvětila Alenna a pozvedla svou číši. „Klaním se."

„Mám u něj zkoušku příští týden," řekla Mia. „Jestli mě moje teta pustí znovu ven z paláce. Podezírám ji, že mě zítra nechá poslat do kláštera."

„Kdo je vaše teta, mi dona?" zajímal se Aurelius.

„Dona Grigoriová. Příšerná stará kráva." Mia ukázala na víno. „Smím?"

Aurelius sledoval, jak si nalila skleničku a stejně rychle ji i vypila, a v očích mu zahrál pobavený výraz. „Promiňte, nevěděl jsem, že dona má nějakou neteř."

„Vůbec, ale vůbec mě to nepřekvapuje, mi don," povzdychla si Mia. „Jsem v Galante už skoro měsíc a ona mě nepouští ven z paláce. Musela jsem se vyplížit, abych tu dnes večer mohla být. Otec mě poslal, abych s ní strávila léto, protože trval na tom, že mě má naučit, jak se mám chovat jako správná bohabojná Aaova dcera."

„Což znamená, že se tak nechováte?" usmál se Aurelius.

Mia na něj udělala obličej. „Upřímně řečeno, podle toho, jak o mně mluví, byste si nejspíš mysleli, že jsem se snad vyspala s jedním z našich stájníků."

Aurelius pozvedl lahev k Miině sklence a tázavě naklonil hlavu do strany.

„Ještě jednu?"

„Velmi ráda, pane."

Aurelius jí nalil plnou míru a pak jí sklenku podal. Mia si ji od něj vzala s vědoucím úsměvem, konečky prstů se otřela o jeho zápěstí a mezi jejich kůží zajiskřil arkemický proud. Alenna pozvedla svou sklenku ke zlatým rtům a v jejím hlase zazněla mírná podrážděnost.

„Už ho moc nezbývá, Gaiusi," řekla varovně a střelila pohledem po lahvi.

Mia se na ni podívala a zastrčila si zbloudilý pramen vlasů za ucho. Jakýkoli strach, který by ji mohl ohrožovat, už spolykaly stíny u jejích nohou. Zvedla se ze svého místa s hedvábnou elegancí a usedla na divan vedle zlaté krásky. Pohlédla Alenně do očí a usrkla si trochu vína. Bylo hutné, jemné jako samet a tančilo jí na jazyku temný tanec. Vzala Alenně prázdnou skleničku a vtiskla jí do dlaně svou vlastní, propletla s ní prsty a zvedla číši ke zlatým rtům.

Ohlédla se přes rameno na Aureliuse a zjistila, že je uchváceně sleduje. Usmála se a zašeptala tak nahlas, že to bylo slyšet i přes hudbu hrající dole.

„Ráda se rozdělím."

Aurelius stál za ní a dlaněmi jí přejížděl po holých pažích a po prsou. Mia cítila jeho rty na svém uchu a natáhla se, aby mu mohla zaplést prsty do vlasů. Natlačila se na tvrdost v jeho rozkroku, našla jeho ústa, vzdychala, když jí horkými polibky vypálil cestičku po hrdle a lechtal ji strništěm.

Našel hedvábné šněrovadlo na korzetu a pomaličku ho jistýma rukama rozvázal.

Alenna byla za ním, rozepnula mu sako a nechala ho spadnout na podlahu. Tváře měla zardělé nejen od vína, dlouhými nehty trhala jeho hedvábnou košili a obnažila jeho trup. Mia se natáhla dozadu po jeho pevném hrudníku a prsty klouzala dolů po konturách jeho podbřišku. Cítila jeho rty na svém zátylku a pak stisk jeho zubů, vzdychla, když ji kousl dravěji, a znovu našla jeho ústa. On se však volnou rukou zmocnil jejích dlouhých kadeří, zvrátil jí hlavu dozadu a Mie se udělala husí kůže, když z ní stáhl korzet.

Hudba byla slyšet jen mdle a z dálky, skoro se ztrácela v písni jejich vzdychů. Seškobrtali dolů po schodech a Aurelius poháněl Miu s Alennou tím, že je sem tam hravě pleskl po zadečcích. Stráže předstíraly, že nic nevidí, když prošli kolem a Mia přitiskla Aureliusovi rty na krk, když dlouze líbal liisijskou krásku. Natlačil Miu na zeď, sáhl jí mezi nohy a šikovnými prsty ji začal zpracovávat rovnou na chodbě. Málem ani nedošli do jeho pokoje.

Stejně jako ve většině šlechtických paláců se ložnice nacházely v podzemí – byly lépe chráněné před nemilosrdným slunečním světlem. Vzduch byl tady dole chladnější, světlo z arkemických koulí tlumené a mdlé. Miin korzet dopadl na dřevěnou podlahu, když jí Aurelius vklouzl rukou pod šaty. Zavzdychala, když ucítila, jak vzal její prsa do dlaní a štípl ji do nateklé bradavky, až zalapala po dechu. Svlékl z ní šaty a nechal jí je spadnout kolem kotníků. Hledala jeho pásek a našla u něj i Alenniny ruce. Jejich prsty se propletly, když mu uvolnily přezku. Mia cítila, jak po ní Aureliusovy ruce kloužou níž, na kůži jí tančil arkemický proud, když jí přejel po břiše, dolů skrz jemné ochlupení k roztaženým pyskům.

Zasténala, když se dal svými prsty do práce, a začala se jí podlamovat kolena. Otočila hlavu a svými rty hledala ty jeho, ale on svíral její vlasy pevně a rychle ji vytáhl nahoru, zalapala po dechu a sténala, když svým pozadím tlačila proti jeho rozkroku ve stejném rytmu, v jakém brnkal on na ni.

Jeho opasek konečně povolil, kráska mu rozepnula knoflíky na kalhotách a Miiny prsty vklouzly dovnitř. Vmžiku našla svůj cíl a usmála se, když zasténal, poté co vzala jeho horkost do dlaně. Ucítila taky Alenninu ruku, obě ho laskaly po celé délce, a on zatím prstem vklouzl do ní, před očima se jí roztančily hvězdy a málem se jí podlomily nohy.

Aurelius se otočil, ústy nalezl Alenniny rty a jejich jazyky se propletly. Mia mu vymotala ruku ze svých vlasů, sevřela ji do dlaně a zoufale ho chtěla políbit. Naskočila jí však husí kůže, když ucítila, jak Aurelius ustoupil stranou a jak jí po ramenou a po krku kloužou teplé rty a teplé dlaně kolem pasu.

Nebyly jeho…

Konečky Alenniných prstů jí tančily po pažích a po oblinách ňader. Dech se jí zrychlil, když ucítila dívčinu ruku na bradě, pomalu ji otáčela. Mia k ní obrátila tvář s bušícím srdcem.

Byla překrásná, masité rty měla pootevřené a oči jí v mdlém světle zvlhly touhou. Hrudník se jí zdvihal, když se stále ještě oblečená přitiskla pevněji na Miino nahé tělo. Aurelius začal Alennu líbat na šíji. Ona Mie odhrnula z tváře pramen dlouhých černých vlasů a Mia cítila, jak celým jejím tělem proběhlo vzrušení, když se k ní Alenna naklonila, aby ji políbila. Blízko. Blíž. Nej…

„Ne," řekla Mia a odtáhla se.

Alenniny oči se zachmuřily zmatením a ohlédla se přes rameno na Aureliuse. Mladý don tázavě zvedl jedno obočí.

„Ne na pusu," řekla Mia.

Kráščiny zlaté rty se prohnuly ve vědoucím úsměvu. Tmavé oči bloudily po Miině nahém těle a vpíjely se do něj.

„Kamkoli jinam," vydechla.

Alenna přejela Mie dlaněmi po tvářích a potom po špercích na jejím hrdle, až se zachvěla. A mučivě pomalu se k ní naklonila a přitiskla jí rty na krk.

Mia vzdychla, naskočila jí husí kůže, neměla v sobě žádný strach. Naklonila hlavu dozadu, poddala se, třepetala řasami, když Alenna sevřela v dlaních její vzdouvající se ňadra, přejela jí po bocích, polaskala ji na zadku. Mia necítila nic než její ruce, její rty, kousající zuby, horký dech na své kůži, kráščina ústa bloudící dolů po oblině jejích ňader. Zasténala, když dívka vzala do pusy její bradavku a kmitala jazykem po její oteklé špičce, a celá místnost se šíleně točila.

Alenniny nehty klouzaly Mie po kůži, až jí z toho vystřelovaly mrazivé impulzy po páteři, a vedly ji směrem dozadu. Pod koleny ucítila rám postele, ohnula se jako mladý stromek před bouřkou, zalapala po dechu a spadla naznak do kožešin.

Alenna zavzdychala, když se Aurelius přitiskl k jejímu krku zezadu a povolil jí šňůrky na korzetu. Stáhl jí šaty z ramen a nechal zlatý šifon odplout pryč jako třpytivou vlnu, za ním následovalo spodní prádlo, až tam stála nahá.

Mia bloudila očima po jejím těle, když se vplížila do postele na všech čtyřech jako kočka. Alenna si klekla nad ni a vzdychla, když za ní mladý don klesl na kolena a zasypal polibky její záda i zadeček. Mia ucítila dívčinu ruku mezi svými třesoucími se stehny a dech se jí zrychlil, když se jí prsty otřely o přirození. Alenna také dýchala zrychleně, zaúpěla, když jí Aurelius přitiskl ústa mezi nohy a začal pracovat jazykem. Oči jí zářily chtíčem, opět se naklonila k Mie a hledala její pusu.

Mia se odvrátila a položila jí ruku na rty.

„Ne."

Přejela Alenně po kůži a našla Aureliusovu ruku na jejím boku. Propletla s ním prsty a druhá kráska vzdychla na protest, když ho Mia odtáhla od jeho výhry. Upřeně mu hleděla do očí. Bez dechu.

„Polib mě," zaškemrala.

Aurelius se usmál, když se Alenna snížila a svými polibky připomínajícími led a oheň zasypala Miino hrdlo, ňadra a břicho. Mladý don vylezl na matraci, zatímco dívka klesala stále níž, olízl jí pupík a boky. Mia ucítila jemná kousnutí na vnitřní straně stehen, ruce jí cestovaly po kůži, a ona naříkala, zatímco Alenna dýchala svými rty jen kousíček od jejího přirození. Mia natáhla jednu ruku nahoru a druhou dolů a zapletla jim oběma prsty do vlasů. Naléhavě si přitáhla Aureliuse směrem k hlavě a Alennu směřovala dolů. A když se donovy rty semkly kolem jejích, zadusily bezdechý výkřik, který se jí vydral z hrdla, když ucítila první dotek kráščina jazyka.

Oba na ní začali pracovat a Mia se zmítala na kožešinách, jak ji uctívali. Mezi nohama se jí rozhořelo horko, jaké nikdy nepoznala, Alenna ji líbala jako žádný muž nikdy předtím. Prohýbala záda do oblouku a prsty měla pevně zapletené v dívčiných kadeřích. Na Aureliusově jazyku cítila její chuť, slanou i sladkou. Vášnivě ho políbila, kousla ho do rtu tak silně, až se z něj vyřinula krev a tmavě rudá rtěnka se na jejich ústech smísila s krví. Její rty zadusily jeho bolestné zasténání, jazykem našla ten jeho, dráždila ho, ochutnávala ho, tančily spolu ve stejném rytmu, jako se pohyboval jazyk krásky mezi jejíma nohama.

Čas se zastavil, svět se přestal otáčet. Don se odtrhl od jejích úst a na jejím krku za sebou zanechal cestičku krvavých polibků. Mia lapala po dechu, když postupoval níž, lízal, sál, kousal, řasy na zavřených očích se jí třepetaly, když se Alenna ponořila hlouběji mezi její nohy a začala se věnovat jejímu naběhlému poštěváčku.

Aurelius zvedl hlavu.

Náhle se roztřásl.

Ze rtů se mu vydral tichý sten.

Nejprve se přerývaně nadechl a pak vykašlal chuchvalce jasně rudé krve Mie na prsa.

„U Dcer…“

Aurelius zděšeně zíral na šarlat na Miině kůži a na svých rukou. Mia se zvedla na lokty, když s dalším záchvatem rudého kašle upadl nazad, a přitiskla mu prsty na hrdlo. Alenna si uvědomila, co se děje, na obličeji měla karmínové skvrny. Odsunula se pryč a začala nabírat dech, aby se rozkřičela, ale Mia přelezla přes postel k ní, popadla ji za krk, přitáhla si ji k sobě a trochu ji přidusila.

„Pššššt, tiše,“ zašeptala a otřela se přitom rty o krásčino ucho.

Dívka se v Miině sevření zmítala, ale vražedkyně byla silnější a urputnější. Obě se překotily na dřevěnou podlahu, na hromadu jejich propleteného oblečení, a v tu chvíli sebou Aurelius začal mlátit, nehty si zatínal do krku a vykašlal další krev.

„Vím, že je těžké se na to dívat,“ zašeptala Mia krásce, „ale trvá to jen chvilku.“

„To ví-víno…?“

Mia zavrtěla hlavou. „Ne na rty, pamatuješ?“

Alenna zírala na místo, kde Mia Aureliusovi prokousla ret, na červenou rtěnku smíchanou s krví, která byla rozmazaná všude kolem jeho úst. Mladý don sebou na posteli házel jako ryba na suchu, každý sval se mu zatínal, obličej měl zkroucený. Alenna otevřela ústa, aby vykřikla, když se jeden stín vyhoupl na čelo postele a druhý se usadil u nohou – dva tvary vystřižené ze samé temnoty. Miiny ruce jí opět zacpaly pusu, když spolu pan Laskavý a Zatmění splynuli a uchváceně sledovali, jak mladý don sténal v agonii a mezi zuby mu bublala krev. A s očima doširoka rozevřenýma, rty zkrabacenými a zuby odhalenými v tichém výkřiku vydechl jediný syn senátora Alexuse Aureliuse naposled.

„Vyslyš mě, Niah," *zašeptala Mia.* „Vyslyš mě, Matko. Toto maso tvá hostina. Tato krev tvoje víno. Tento život, tato smrt, můj dar tobě. Drž ho pevně."

Pan Laskavý naklonil hlavu do strany a sledoval, jak mladý don umírá. Jeho předení znělo, skoro jako by si povzdechl.

Mia měla žízeň.

To na tom bylo nejhorší. Klec, horko, smrad, to všechno by dokázala skousnout. Nezáleželo na tom, kolik pití jí její uchvatitelé dali, v téhle prokleté poušti to stejně nebylo dost. Když Tvrďák nebo Graccus prostrčili naběračku skrz mříže klece, zdála se jí vlažná voda jako dar samotné Matky. Ale v parnu, kdy se z ní pot jen řinul a kdy se vůz natřásal, měla stejně brzy popraskané rty a jazyk nateklý a oschlý.

Zajatci na sebe byli natěsnaní jako proužky soleného vepřového v sudu a ten zápach byl nechutný. Prvního obratu, který Mia strávila opékáním uvnitř té smrtelně žhavé klece, uvažovala, že udělala hroznou chybu.

Mysli na to. Ale neboj se toho.

Nikdy neustupuj.

Nikdy se neboj.

Mia zkoušela moc nemluvit. Nechtěla se s ostatními zajatci příliš sbližovat, věděla, co je čeká ve Visutých zahradách. Sledovala však, jak se o sebe navzájem starají, jak starší žena uklidňuje holčičku, která pláče po své matce, nebo jak dívka dává svůj vlastní skromný příděl jídla chlapečkovi, který svou porci vyzvracel ven skrz mříže. Tyhle malé laskavosti prozrazovaly velká srdce.

Mia přemítala, kde se nachází to její.

Tam venku pro něj není místo, děvče.

Její věznitelé byli nesourodá parta. Kapitánka Slzopijka podle všeho spala se svým pobočníkem Cesarem, nicméně Mia nepochybovala, kdo tu ve skutečnosti drží otěže v rukou. Žádná žena by nestála v čele bandy hrdlořezů pohybující se po ashkahských Šepotajících pustinách, kdyby neměla pořádně ostré lokty.

Itreyané, Tvrďák a Graccus, byli typičtí bastardi, které byste našli mezi sto a jedním obchodníkem s masem, kteří kšeftovali v Ashka-

hu. Na kapitánčin rozkaz se žen ani prstem nedotkli. Ale soudě podle hladových pohledů, které na ně vrhali, si Mia domyslela, že by se jim nic takového neošklivilo. Volný čas trávili hraním hry zvané prásk s balíčkem karet s oslíma ušima a vsázeli přitom hrstku otlučených žebráků.*

Velký Dweymerijec Prachošlap se zdál být z opatrnějšího těsta. Hrál na flétnu, a když neměl na práci nic jiného, dopřál zajatcům písničku. Poslední z nich byl Luka – mladý Liisijec, kterého Mia skopla do prachu. Krátké kučery a úsměv s dolíčky ve tvářích. Šlichta, kterou vařil, chutnala hůř než prasečí řiť, ale Mia si všimla, že u večeře dětem propašoval nějaký chleba navíc.

A to bylo všechno. Šest do kůže oděných otrokářů a řada zamčených mříží mezi ní a svobodou, pro kterou by kterýkoli ze zajatců kolem ní zabíjel. Samý pot a zvratky. Sračky a krev. Minimálně polovina žen se do těch krátkých chvil spánku proplakala. Ne však Mia Corverová.

Dívka seděla naproti dvířkům a čekala. Zubatá ofina jí visela do tmavých hlubokých očí. Zápachu potu a špíny se nedalo uniknout, z tlaku ostatních těl kolem ní se jí dělalo nanic. Spolkla však nutkání zvracet společně se svou pýchou, čurala na silnici, když jí to nařídili, a držela jazyk za zuby. A jestli loužička stínu pod ní byla příliš tmavá – možná dost tmavá pro dva –, tak to uvnitř krytého vozu stejně nebylo pořádně vidět.

Do Visutých zahrad už zbývaly jen čtyři obraty cesty. Čtyři obraty tohohle hrozného horka, toho bezbožného smradu, toho nechutného houpavého kodrcání. Ještě čtyři obraty.

Trpělivost, říkala si a šeptala to slovo jako modlitbu.

Jestli má Pomsta nějakou matku, tak se jmenuje Trpělivost.

Do konce nikdynoci zbývala zhruba hodina a karavana se stahovala ke straně dlouhé prašné cesty. Mia se koukala ven dírou v plátně

---

* Určitě si vzpomenete, že mincím v Itreye se říká podle těch, kteří se s nimi nejčastěji dostanou do styku, milí přátelé. Měďákům se říká „žebráky". Stříbrňákům „kněži" nebo „kněžáky". Podle společenského postavení daného člověka jsou zlaté mince buď „hajzláky" nebo „dej ode mě pracky pryč, ty mrzká špíno, nebo ti můj strážce přeláme tvoje zasraný nohy".

na voze a spatřila strmé pískovcové útesy, které vrhaly stíny na pouštní písek. Bylo to jasně viditelné, a proto nebezpečné místo, kde se schovat, ale bylo lepší zastavit se tady ve stínu než se trmácet dál ještě hodinu a pak se celý obrat péct pod slunci.

Mia slyšela Prachošlapa, jak hlomozí na voze se zásobami jako vždycky, aby odstrašil všechny písečné krakeny dostatečně odvážné na to, aby se vydali tak daleko na jih.* Zahlédla Graccuse, jak si prohlíží kamenité okolí ze hřbetu svého vrčícího velblouda, který nasral, kudy chodil. Vypadal ulepeně, obličej měl splavený, když mžoural na slunce a proklínal Vševidoucího jako bastarda.

První šíp ho zasáhl do hrudi.

Přisvištěl ze slunečního světla a zadunělo to, když se mu zapíchl do vesty. Graccusovo obočí zkroutil hloupý úšklebek, ale další dva šípy ho o něj připravily, skácel se pozadu ze svého oře a kolem něj se rozprskla červená.

„Zloději!" zahulákala Slzopijka.

Ženy v Miině voze začaly křičet, když se na karavanu snesl déšť šípů a nadělal díry do střechy. Mia uslyšela zalapání po dechu, ucítila, jak se maso kolem ní pohnulo. Jedna dívka klesla na podlahu a z oka jí trčel šíp. Jedno z dětí schytalo ránu do nohy, začalo kvílet a celá masa těl kolem ní se teď už zmítala jako moře za bouře a odmrštila ji na mříže.

„Do háje…"

Mia uslyšela cválající kopyta, zvuk deště s černým opeřením. Někde v dálce řval bolestí Prachošlap a Slzopijka křičela rozkazy. Zvoně-

---

* Predátoři ashkahských Šepotajících pustin se obvykle moc nevydávají za Velkou sůl a největší píseční krakeni stejně žijí jen v těch nejodlehlejších částech pouště. Sem tam se stane, že se menší exempláře vydají na jih, když začne docházet kořist, a v posledních letech se několik skupin podnikajících v jižním Ashkahu rozhodlo tyto odvážné krakeny lovit a prodávat je pořadatelům do představení během *Venatus Magni* – velkých her pořádaných na počest Aa během Svátku jasnosvětla.

Mistrové *venatus* se neustále snaží vymyslet nové způsoby, jak překonat velkolepost (a návštěvnost) předchozích her, a jestli myšlenka na souboj oblíbených gladiatii s postrachy ashkahských Šepotajících pustin nepřilepí zadky na sedadla, nic moc jiného to nedokáže, milí přátelé.

ní oceli přehlušilo hýkání zraněných velbloudů i syčení rozházeného písku. Mia opět zaklela, když zase upadla obličejem na mříže, a mezi lidmi kolem ní bublala panika.

„Dobrá, nasrat," uplivla si.

Sáhla si na spodek boty, otočila podpatkem a vytáhla své spolehlivé šperháky. Vmžiku už neměla pouta a natáhla se mezi rezavé mříže. Začala se zabývat zámkem, až samým soustředěním vyplazovala špičku jazyka. Šíp prolétl plachtou a jen těsně minul její hlavu a další se zabodl do dřeva kousek od její ruky.

„… *možná by sis měla pospíšit*… "

Šepot byl tichý jako dech dítěte, určený výhradně pro její uši.

„Nepomáháš mi," zašeptala v odpověď.

„… *nabízím ti morální podporu*… "

„Seš jen otravnej malej syčák."

„… *to taky*… "

Zámek cvakl a otevřel se a Mia kopnutím rozrazila dvířka a vyklopýtala ven do jasného světla. Odkutálela se pod vůz, zatímco si ostatní ženy uvědomovaly, že jejich klec je otevřená, a padaly přes sebe, jak se draly ven.

Mia viděla, jak kolem karavany krouží půltucet nájezdníků. Byli odění v černé kůži a pouštních barvách, byli různého pohlaví a rozličné pleti. Cesare byl mrtvý, prošpikovaný šípy s černými letkami. Mia neviděla Luku, ale Tvrďák byl skrčený pod posledním vozem a vedle něj ležela Prachošlapova mrtvola. Slzopijčin velbloud schytal šíp do krku a kapitánka dřepěla za ním se samostřílem v ruce.

„Smradlaví zkurvysyni!" řvala. „Víte, kdo já jsem?"

Místo odpovědi se jí jezdci jen vysmáli. Neustále kroužili kolem, naháněli uprchnuvší ženy zpět do vozů a ostatní zajatce v klecích přiváděli k zoufalství.

„Odvádějí pozornost," uvědomila si Mia.

„… *od čeho*… *?*"

Tvrďák se vyhrabal ven z úkrytu, vystřelil z kuše a netrefil. Z nějakého místa mezi skalami se zableskl černě opeřený šíp a zasáhl ho do hrudi. Tvrďák se rázem zhroutil a z úst mu vycházely šarlatové bublinky.

„Od toho čarostřelce támhle," zamumlala Mia.

Dívka se natáhla po stínech pod vozem, sesbírala je, jako když přadlena tvoří přízi. Bylo tu tak jasno, prostředí tak odlišné od útrob Tiché hory. Ač pomalu, přece se jí dařilo spřádat stíny dohromady, až z nich utkala plášť. A pod ním nebyla víc než šmouha, mastný otisk na portrétu světa.

Samozřejmě neviděla skoro nic. Vždycky si myslela, že to je kruté, když jí Bohyně noci propůjčuje dar zůstat neviděná, ale přitom ji téměř oslepí. I tak bylo lepší být slepá než rozsekaná na kousky.

Mia se připlížila směrem ke kolu, pohybovala se po hmatu, připravovala se odhodit své krytí.

„*… zkus se nenechat zastřelit…* "

„To je výtečná rada, pane Laskavý. Vřelé díky."

„*… morální podpora, jak jsem říkal…* "

A pak se pohnula kupředu. Byla skrčená u země, rukama šátrala před sebou, sunula se pryč od vozů a směrem ke skalám před sebou. Celý svět byl rozmazaný, černý jako káva a bílý jako mléko. Z nicoty se vynořil tmavý stín koně a jezdce a minul ji jen o vlásek. Zapotácela se, upadla a kutálela se, dokud holeněmi nenarazila na nízkou skalku a se zaklením nevrazila do plachty.

„Doprdele."

„*… ale, ale, ubohé dítě, kdepak tě to bolí…?*"

Dívka se zvedla, svraštila přitom obličej a plácla se dlaní po zadku.

„Možná bys mi to mohl radši políbit?"

„*… možná by to nejdřív chtělo koupel…* "

Znovu se vydala pryč, prodírala se skalnatým svahem a pohybovala se jen po sluchu a po hmatu. Pořád ještě slyšela hulákat Slzopijku, ale napínala uši, aby zaslechla svištění šípů a drnčení tětivy. A pak to uslyšela… a znovu, Mia kroužila kolem směrem nahoru, nehlučně jako obzvlášť tichá myška, kterou zrovna zvolili Mistryní ticha v Železném kolegiu.*

---

* Možná si vzpomenete, že kněžím v kolegiu vyřezávají jazyk v mladém věku, aby byla zachována tajemství jejich řádu. Technicky vzato žádný Mistr nebo Mistryně ticha v kolegiu není – to jsem jen přeháněl. Ale dělal jsem si starosti, že jinak ten vtip nepochopíte.

… no, nevadí.

Bastardi.

Co vy víte o tom, co je vtipné?

Další šíp. Další zadrnčení tětivy. Mezi jednotlivými výstřely slyšela Mia tichý šepot a přemýšlela, jestli tam nahoře je víc než jeden střelec. Teď byla za nimi, schovaná za shlukem balvanů. Odhodila stínový plášť a vykoukla, aby zjistila, kolik střelců bude muset zabít.

Ukázalo se, že tam žádný není.

Bez pochyby tam byla střelkyně. Ale byla to asi taková lučištnice, jako byla Mia šermířka. Stála tam žena oděná v šedé kůži a hnědé látce s blonďatými vlasy zastřiženými nakrátko. Kdykoli došlo na výstřel, přitiskla si šíp ke rtům, zašeptala modlitbu a pak ho nechala letět. Ať už se modlila k jakémukoli bohu, zdálo se, že jí naslouchá – když se Luka vyhoupl na jednoho z velbloudů, zasáhla ho žena šípem do ramene, druhým do holeně a on upadl zpátky na zem.

Kámen ji trefil do hlavy hned na první pokus, ale Mia ji praštila zezadu do lebky ještě dvakrát, pro jistotu. Střelkyně upadla, vydala bublavý zvuk, prsty se jí cukaly. Mia sebrala její luk, natáhla si tětivu ke rtům, zamířila a šíp s černým opeřením se zabodl do páteře jednoho z nájezdníků dole.

Žena se zakymácela v sedle a upadla s krvavým výkřikem. Její kumpán spatřil, jak padá, otočil se směrem ke skalám nahoře a skácel se z koně s šípem v krku. Další z nich varovně vykřikla: „*Pozor na skály! Pozor na skály!*“, ale Mia ji zasáhla do stehna a pak do břicha. Z prostředního vozu vylétla čepel zpod plachty a zaleskla se, když zkrátila nejbližšího muže o hlavu.

Nájezdníci teď byli celí zmatení. Neměli svou ostrostřelkyni a společně s ní přišli i o svůj plán. Slzopijka vystřelila ze své kuše, trefila koně a poslala jezdce na něm k zemi. Mia zabila dalšího útočníka dvěma střelami do hrudníku. Několik posledních jezdců se vydalo na úprk, nabrali svého opěšalého kumpána a odcválali pryč tak rychle, jak je jejich oři dokázali nést.

„*… dobrá muška…* “

Mia vzhlédla ke stínu, který seděl na mrtvole lučištnice. Byl malý, měl tvar kocoura a poloprůsvitným jazykem si lízal poloprůsvitnou tlapku.

„Vřelé díky,“ uklonila se Mia.

„*… to byl sarkasmus…* “ odvětil pan Laskavý. „*… nechalas čtyři z nich upláchnout…* “

Mia se na něj zaškaredila a ukázala mu klouby.

„… *dokud jsme ještě sami, měl bych nejspíš využít příležitost a podotknout, že celý tenhle tvůj podnik je šílený…* "

„No, jasně, nemůže uplynout jediný obrat, abys mě kvůli tomu neotravoval."

Mia si utřela zakrvácenou ruku do kalhot lučištnice a sundala jí toulec se šípy z ramene. A s lukem v ruce se pomalu vydala dolů po svahu k jatkám, v něž se proměnila karavana.

Zajatkyně se pořád mačkaly kolem klece. Graccus, Tvrďák, Prachošlap a Cesare byli mrtví. Luka byl zhroucený poblíž prostředního vozu a z ramene a holeně mu trčely šípy. Mia sledovala, jak se snaží postavit, ale místo toho se spokojil s klekem na jednom koleni. Oči upíral na ni a v ruce držel svou druhou čepel.

Slzopijka schytala někdy během potyčky šíp do nohy. Obličej měla pocákaný krví, ale i tak držela pevně v rukou kuši a mířila přímo na Miu. Dívka se zastavila asi patnáct metrů od ní a zvedla luk. Byl pečlivě řemeslně zpracovaný – z rohoviny a jasanového dřeva a s vyřezanými modlitbami k Paní bouří. Na tuhle vzdálenost by dokázal prorazit železný hrudní plát. A kapitánka Slzopijka na sobě neměla nic, co by se železu jen vzdáleně přibližovalo.

„Ten tvůj otec tě naučil pěkný věci, děvče," zavolala na ni kapitánka. „Dobře střílet."

„… *tsss…* " zašeptal její stín.

Mia nakopla tmavou skvrnu u svých nohou a sykla, že má být zticha.

„Nechci vás zabít, kapitánko," křikla Mia.

„No tak to mám kliku. Mně se taky sakra nechce umřít."

Kapitánka se rozhlédla po mrtvolách kolem sebe, po pozůstatcích své posádky, podívala se na šíp ve své noze a na cestu vedoucí do Visutých zahrad.

„Řekla bych, že můžeme říct, že si budeme kvit," zavolala. „Plánovala jsem tě na trhu prodat za slušnou sumu, ale můj zachráněný život se mi zdá jako férová oběť. Co bys řekla tomu, kdybys jela zbytek cesty vepředu se mnou a zajistila, že se v pořádku dostaneme do Visutých zahrad? Můžu ti taky dát nějaký podíl ze zisku, řekněme dvacet procent?"

Mia zavrtěla hlavou. „Ani to nechci."

„No, tak co teda *chceš*?“ prskla Slzopijka s pohledem přišpendleným na luk v Miině ruce. „Držíš slušné karty. Je na tobě, jak se s nimi bude dál hrát.“

Mia se podívala na ostatní ženy namačkané kolem předního vozu. Byly špinavé a ztrhané a na sobě neměly nic než hadry. Prašná cesta se táhla krvavě rudým pískem a ona dobře znala osud, který je nevyhnutelně čekal na jejím konci.

„Chci zpátky do klece,“ řekla Mia.

Slzopijka zamrkala. „Před chvílí ses z té klece sama dostala ven…“

„Vybrala jsem si vás velmi pečlivě, kapitánko. Vaše reputace je dobře známá. Nenecháte muže, aby vám zničili zboží. A navíc máte dohodu s Leonidesovými lvy, ne?“

„Leonides?“ Do Slzopijčina hlasu se vkradl vztek. „Co u Aaova hořícího ptáka má ta gladiátorská stáj společného s tímhle vším?“

„V tom je právě ten háček, ne?“

Dívka spustila luk a mírně se usmála.

„Chci, abys mě prodala jim.“

Kapitola 3

Stíny

Mia ležela nahá na podlaze postříkaná krví a svírala Alennu. Hudba z plesu nad nimi k nim stále doléhala, nikdo ze senátorových hostů netušil, že jeho syn byl zavražděn přímo pod jejich nohama. Pan Laskavý seděl na čele postele a zíral na mrtvolu mladého dona. Zatmění si olizovala rty poloprůsvitným jazykem a její povzdech rozvibroval podlahu.

Dívka, již Mia držela, se při pohledu na ně otřásla.

„Teď dám ruku pryč, lásko," zašeptala Mia. „Neublížím ti. Svážu tě, obleču se a pak vyklouznu ven na sluneční světlo a už mě nikdy neuvidíš. Je to fér?"

Alenna zoufale přikývla a zamrkala, aby si vyhnala slzy z očí.

Zdálo se, že měkký ženský hlas Zatmění vychází přímo z podlahy.

„… TOHLE JE HLOUPÉ…"

„… a ty budeš odborník přes hlouposti, štěndo…" *ušklíbl se pan Laskavý.*

„… LEPŠÍ BY BYLO SE JÍ ZBAVIT, NEMÁME DŮVOD NECHÁVAT JI NAŽIVU…"

„Ale ani důvod ji zabíjet," odpověděla Mia. „Dokud mi za to někdo nezaplatí. A nemá náhodou jeden z vás hlídkovat na chodbě, kdyby se sem náhodou blížily nějaké stráže?"

„… já jsem hlídal minule, když jsi skoncovala s tím soudcem…"

„… LHÁŘI, TO JÁ JSEM CELOU DOBU HLÍDKOVALA VENKU. TYS TAM NASÁVAL JAK HOUBA…"

„… a jak to můžeš vědět, jestlis celou dobu hlídala venku…?"

„Už jste si to dovykládali, vy dva? Je mi úplně u prdele, kdo to udělá, ale jeden z vás půjde ven, protože někdo při…"

Tiché zaklepání na dveře. Za nimi se ozval hluboký hlas.

„Mi don?“

Mia potichu zaklela a stiskla Alennin krk ještě silněji.

„Mi don,“ řekl druhý hlas, „otec si vás žádá.“

Podle zvuku strážní, minimálně dva…

„… TYS BYL NA ŘADĚ…“ *zašeptala zuřivě Zatmění.*

„… ulhaná podvraťa…“

Mia sykla, aby byli zticha, a mysl jí běžela na plné obrátky. Se strážemi přede dveřmi ložnice byly její šance vyklouznout ven nepozorovaně mizerné. Holub na ni čekal s kočárem nahoře, ale tady dole jí nebude nic platný. Bojovat by zvládla, ale byla úplně nahá, neozbrojená a hluk by jen přilákal další stráže. Stíny tady dole byly temné, ale ložnice byla ve sklepě, takže tu ani nebylo okno, kterým by mohla vylézt…

Mia zalapala po dechu, když jí Alennin loket narazil do žeber, a s ošklivou kletbou škubla dívka hlavou dozadu a vrazila do Miina nosu. Sevření se na chvilku trochu uvolnilo, Alenna nabrala dech a začala křičet. Miiny prsty ji utišily jen zčásti.

„Vražda!“ křičela. „Pomoc!“

Mia ji praštila pěstí do hlavy, jednou, dvakrát, až upadla do bezvědomí. Uslyšela nadávky a ránu, jak něco těžkého narazilo do dveří.

„Mi don?“ zařval někdo. „Otevřete.“

„… bylas na řadě…“

„… LHÁŘI…“

„Zavřete už vy dva konečně klapačky?“

Mia si přehodila šaty přes hlavu, když se dveře zatřásly v pantech. Zapátrala ve svém odhozeném korzetu a vytáhla z něj dýku z hrobové kosti. Vrána na jílci na ni zamrkala třpytivým jantarovým okem. Natáhla se po stínech kolem sebe, přehodila si je přes hlavu, celý svět zčernal a ona v té černotě zmizela.

Dveře se s třesknutím rozlétly dokořán a proti světlu byly vidět dvě rozmazané tmavé siluety. Jeden strážný volal Aureliusovo jméno a pohyboval se směrem k posteli, tedy Mia aspoň doufala. Druhý si všiml nahé a krví potřísněné Liisijky na podlaze a klekl si vedle ní. A když teď byly dveře volné, Mia svlékla stínový plášť a rozběhla se.

Strážní na ni hulákali, ať se zastaví, ale Mia si jich nevšímala a sprintovala přepychovou chodbou směrem ke schodišti. Nahoře se objevili další dva strážní a zmateně se mračili, když spatřili zakrvácenou dívku, jak